

Hvad angaar Størelsen af den Erstatning, der maatte kunne tilstaaes Medlemmerne af Lauget efter dettes Ophor, da formenes den passende at kunne ansættes til et aarligt Vederlag til hver af samme Størelse og Tidsvarighed som den, der ved Loven af 22de November 1859 blev fastsat for de da udtraadte Medlemmer, nemlig til 500 Kr. aarlig for hver, som dog bortfaldt efter de almindelige Regler for Pensioners Ophor. Da Færgelaugtet for Tiden bestaar af 23 Medlemmer, nemlig 14 Færgemand og 9 Enker, vil den samlede Understøttelse til disse altsaa udgjøre ialt 11,500 Kr. aarlig. Færgelaugsinteressenternes hoieste Alder, idet 13 ere 70 Aar gamle eller derover, 8 imellem 60 og 70 Aar, 1 mellem 50 og 60 Aar og endelig 1 under 50 Aar, vil imidlertid medføre, at Udvekslingen af det ommeldte Vederlag for de fleste Interessenters Vedkommende ifkun vil kunne udstrække sig over et kortere Tidsrum og saaledes ikke medføre nogen betydeligere Byrde for Statskassen.

Der er fremdeles en Bestemmelse for Helsingørs Færgelaug, der ogsaa bør komme i Betragtning ved Bestemmelsen af de aarlige Vederlag, der blive at yde ved Færgelaugets Ophor, nemlig Laugsartiklerne af 10de Mai 1836 § 7, hvorefter et Laug ikke anses for at være ledigt, ved en Færgemands Død, saafremt han efterlader Enke, da denne i saa Fald er berettiget til at beholde Lauget under en helbefaren Karls Bestyrelse, alt forsaavidt den Udbøde har indladt sig i Egtteskab med hende, forinden han fyldte sit 50 Aar. Den Enke herved tilskrevne Ret medfører nemlig efter Ministeriets Formening, at saafremt en af Færgelaugsinteressenterne efter Laugets Opløsning maatte afgang ved Døden og efterlade sig en Enke, denne da maa have Krav paa et aarligt Vederlag efter Mandens Død. Ved Loven af 22de November 1859 blev der ogsaa tilstaaet saadanne Enker et aarligt Vederlag af 300 Kr. til hver, der dog bortfaldt efter de almindelige Regler for Ophor af Pensionssnydelse, og et lignende aarligt Vederlag bør formentlig, saafremt Færgelaugets Ophor nu beslattes, tilstaaes Enkerne efter de nuværende Færgemænd.

Endelig blev der paa Grund af Bestemmelserne i Laugsartiklernes § 20, hvorefter Laugsmedlemmerne ere pligtige til for Laugets Regning at sørge for, at ingen Færgeskarl, der i 20 Aar har tjent i Lauget, savner en til sin Stilling passende Underholdning, ved Loven af 22de November 1859 tilstaaet de Færgeskarle, der fyldestgjorde disse Betingelser, en Understøttelse af 100 Kr. aarlig hver, saa længe de dertil vare trængende. En lignende Understøttelse synes ogsaa ved Laugets Ophor at burde tilstaaes de ved samme nu ansatte saa Færgeskarle, der fyldestgjøre de ommeldte Betingelser.

Ministeriet har herefter med Færgelaugets Medlemmer ladet afslutte en Overenskomst om Færgelaugets Ophor paa Grundlag af det Foransøgte samt paa det Vilkaar, at der erholdes den til Udbetalings af Statskassen af de ommeldte Understøttelser fornødne Lovhjemmel.

Hvad den fremtidige Ordning af Færgesvæsenet i Helsingør angaar, da synes det ikke rigtigt fuldstændigt at frigive Færgesvæsenet. Det Offentlige bør utvivlsomt sikke sig, dels, at de Fartøier, der benyttes, ere i forsvarlig Stand, dels at de Mand, der skulle føre dem, ere i Besiddelse af den fornødne Dygtighed hertil, dels endelig, at vedkommende Skipper ikke fuldstændig prisgives Færgemændenes Vilkaarlighed med Henhyn til Betalingens Fastsættelse. Dette vil imidlertid kunne opnaas, naar Forholdet ordnes paa lignende Maade som i Kjøbenhavn, jfr. Lov 14de December 1857, Beskjendtgjørelse 10de August 1859 og Reglement af samme Dato samt Beskjendtgjørelse 30te Mai 1861, navnlig ved, at der forekriives visse Betingelser for Berettigelsen til at løse Afgangsbrev til Færgeriets Udøvelse, og at der fastsættes Straf for den, der uberettiget udøver samme. Ved en saadan Ordning vil man nemlig formentlig paa den ene Side opnaa den samme Betyngelse, som man nu har for, at der ikke ved Færgningen skal finde Misbrug Sted, der kunne medføre Fare for Liv eller Gods, medens der paa den anden Side vil blive aabnet en Mulighed for den fornødne Konkurrence. Da imidlertid Detaillerne af den fremtidige Ordning ikke vel egne sig til at fastslaaes som Lovgivningsbestemmelser, har man troet at burde forbeholde Administrationen at træffe de nærmere herhenhørende Regler, og man har derfor i Lovforslagets § 3 optaget en Bestemmelse, hvorefter Indenrigsministeren er bemyndiget til at fastsætte de Betingelser, som de, der ville besætte sig med Færgesarten paa de Steder, paa hvilke det helsingørskke Færgelaug ifølge Anordningen for samme af 10de Mai 1836 hidtil har havt Eneret til Udøvelse af Færgesart, skulle underkaste sig, og i det Hele at ordne de herhenhørende Forhold. Til fornøden Oplysning om, til hvilke Steder det helsingørskke Færgelaugs Eneret ifølge den nævnte Anordning af 10de Mai 1836 § 1 strækker sig, skal man bemærke, at det helsingørskke Færgelaug ifølge den omtalte Bestemmelse var eneberettiget til paa Kyststrækningen fra Skotterup til Hammermøllen, begge indbegrebne, med Baade og Færger at beførge for Betaling alle Befordringer til Bands af Personer, Gods, Stibspapirer, Breve, og Kreaturer mellem Helsingør og de i Sundet liggende Fartøier, saavel som af Personer, Gods og Kreaturer fra Helsingør til Helsingborg og Landskrona og den svenske Kyst mellem disse tvende Steder, samt fra Helsingør til Vedbæk og Kysten mellem